

Haasnoot Happenings

Betrokken bij het toerusten van kerkleiders in Kajo-Keji, Zuid-Soedan
Nummer 1 – December 2010

Standplaats Oeganda

We wonen nu in de hoofdstad van Oeganda, Kampala, en niet op het platteland in Zuid-Soedan. Dat heeft vooral te maken met de school voor Desta en David. Ons plan was dat zij naar een school met internaat in Kenia zouden gaan en dat wij als ouders in Zuid-Soedan zouden gaan wonen. Maar omdat er geen plek was voor Desta op het internaat in Kenia, moest er een alternatief worden bedacht. En dat is dat Kampala nu – voor dit schooljaar – ons ‘thuis’ is. Desta en David gaan hier naar een internationale dagschool (dus niet

naar een internaat) en we hebben een huurhuis in de stad. Jaap reist regelmatig heen en weer naar Kajo-Keji (*uitspraak: kadjo-kedjie*) om les te geven op de theologische opleiding.

We zijn deze eerste periode enorm geholpen door mensen van de Mission Aviation Fellowship (MAF), vooral door de Nederlandse families Barendse en Verboom. Zij hielpen ons bijvoorbeeld met het vinden van een huis en we kunnen ook een auto huren van MAF - Oeganda.

Jaap in Kajo-Keji

Op het moment dat u dit leest is Jaap drie keer in Kajo-Keji geweest. De eerste keer voor een week om kennis te maken en daarna twee keer voor een periode van twee weken om les te geven. In die twee periodes gaf Jaap ‘intensief’ les: elke morgen 3 uur theologie en 1 uur Engels. Op die manier kon hij het vak ‘Belangrijke thema’s in de theologie’ afronden. Hij had een groepje van vijf studenten die in het Engels les krijgen. De andere groep studenten is groter, maar die krijgen in de lokale taal les.

Het was voor hem boeiend om meer te leren over de lokale gewoonten en samen met de studenten te ontdekken wat de relatie is tussen cultuur en het christelijke geloof.

Er doen op dit moment veel geruchten de ronde over toverij en mensen die vergiftigd worden in Kajo-Keji. Het is zelfs zo erg dat er een aantal mensen onschuldig in de gevangenis zit en dat mensen van buiten niet naar Kajo-Keji durven te komen.

De kerk verkondigt dat Jezus Christus machtiger is dan toverij en ons verlost van zonde en angst. Ook de overheid probeert dit traditionele denken om te buigen.

In deze nieuwsbrief

- *Standplaats Oeganda*
- *Jaap geeft les in Kajo-Keji*
- *Mirjam, Desta en David in Kampala*
- *God wijst de weg*
- *Het verhaal van Epengwadria*
- *Referendum Soedan*
- *Gebedspunten*
- *Kerst compleet*
- *Van de thuisfrontcommissie*

“Het was geen droom. Ik zag Jezus. Hij stond hier bij me.”

Desta, Jaap, Mirjam en David in Kampala

Desta en David in schooluniform

Mirjam, Desta en David

Desta en David gaan naar Rainbow International School in Kampala, een dagschool met circa 850 leerlingen (van kleuterschool tot eind middelbare school) en heel veel nationaliteiten. Het was natuurlijk wel even wennen op Rainbow. Vooral voor David die van groep 7 in Nederland 'opeens' op de middelbare school terecht kwam met vakken als Duits en scheikunde en veel verschillende docenten. De jongens hebben hun draai al aardig gevonden op school. Ze zijn goed bevriend met de kinderen van een ander Nederlands gezin die ook op

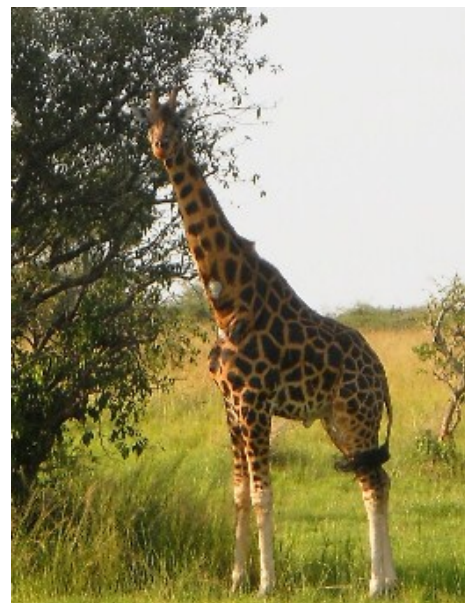
Rainbow zitten.

Mirjam heeft ook genoeg te doen in Kampala! Ze draait mee in een carpool-groep om de jongens naar school te brengen en helpt de jongens met schoolwerk. Daarnaast is er natuurlijk ook het huishouden, dat hier wat anders gaat dan in Nederland. Verder geeft ze 2 keer per week Nederlandse les aan twee kinderen van een zendingsgezin en geeft ze zondagsschool in de internationale kerk.

God wijst de weg

Nu we hier een poosje in Kampala zijn, zien we duidelijker de voordelen van de 'Kampala-variant'. Het afscheid nemen van Joël en Jesse viel ons eerlijk gezegd niet mee. Toen het moment daar was op Schiphol hadden we het er best moeilijk mee. Nu kunnen we ons niet zo goed voorstellen dat we daarna Desta en David op het internaat in Kenia hadden moeten 'achterlaten'. Dit schooljaar zijn we in ieder geval nog bij elkaar en daar zijn we blij om.

Verder heeft het ook voordelen dat Jaap nu alleen naar Kajo-Keji gaat: hij is onderdeel van de leefgemeenschap daar en maakt op die manier sneller contact met studenten en staf van de school.

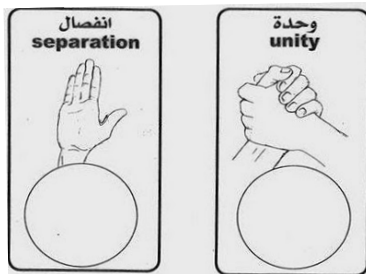
David ging op schoolkamp en fotografeerde deze giraffe. En dit was niet in de dierentuin!

Epengwadria: Jezus stond hier bij me

Jaap: “Met de studenten heb ik het gehad over het feit dat God overal aanwezig is. Dat zou beangstigend kunnen zijn, maar voor hen die God liefhebben, is het een geruststellende gedachte. In dat verband lazen we het volgende historische verhaal. Het speelt zich af in 1923”.

Een van de eerste Britse zendelingen in Soedan was dokter Fraser. Hij bouwde in 1920 een ziekenhuis in het Moru-gebied en een van zijn patiënten was Epengwadria. Deze man had een zeer pijnlijke, gezwollen nek en hij kwam naar het ziekenhuis voor behandeling. Dokter Fraser had de gewoonte om in het ziekenhuis een kort bijbelverhaal te vertellen over Jezus Christus. Epengwadria was zeer geïnteresseerd in het evangelie. Toen dokter Fraser op een morgen zijn ronde deed en bij Epengwadria kwam, vroeg hij

Referendum Zuid-Soedan

Op 9 januari 2011 wordt er in Soedan een referendum gehouden over de toekomst van Zuid-Soedan. De Zuid-Soedanezen mogen dan de toekomst van het ‘nieuwe Soedan’ bepalen: blijven ze samen met het Noorden of worden ze onafhankelijk. Dit zijn de twee keuzes in het referendum. Voor mensen die niet kunnen lezen, worden deze twee symbolen gebruikt: twee handen die elkaar vasthouden of één hand die “bye, bye” zwaait naar het Noorden.

Er is veel onzekerheid rond het referendum. Zal het een eerlijk referendum worden? Zal het Noorden de uitslag accepteren als het Zuiden onafhankelijk wil worden? Zal er opnieuw een oorlog uitbreken? Veel vragen en veel onduidelijkheid.

Daarom is het goed om te bidden voor Soedan en voor het referendum. Doet u mee?

hem of hij veel pijn had gehad in de nacht. Epengwadria antwoordde: “Ja, ik had veel pijn”. Dokter Fraser vroeg verbaasd waarom hij hem dan niet had laten roepen. “Ik wist dat u moe zou zijn en daarom wachtte ik een poosje. Maar al snel kwam Jezus en Hij stond bij mijn bed. Ik viel in slaap en toen ik wakker werd, was de zon al opgekomen”, zei Epengwadria. Dokter Fraser vroeg of hij vaker zulke dromen had. Epengwadria antwoordde beslist: “Het was geen droom, dokter! Ik zag Jezus net zoals ik u nu zie. Hij stond hier bij me”.

Een paar dagen later werd Epengwadria thuis gehaald door de Meester die zichzelf aan hem had geopenbaard. Epengwadria was de eerste Moru die Christus leerde kennen, omdat hij geloofde in de kracht van onze Heer Jezus Christus. [vrij vertaald uit het Engels]

Gebedspunten

- Dank voor het tot nu toe rustige verloop van de voorbereidingen voor het referendum. Bid voor vrede en gerechtigheid.
- Bid voor de studenten op het *Canon Benaiah Poggo College* in Kajo-Keji: dat ze groeien in kennis, vaardigheden en in geloof.
- Dank voor de tijd die Jaap had in Kajo-Keji en dank voor de taken die Mirjam kan doen in Kampala.
- Dank dat we een werkvergunning in Oeganda krijgen en bid voor de laatste stappen in dat proces.
- Bid voor Desta en David in Kampala en voor Joël en Jesse in Nederland.
- Bid ook dat we een goede beslissing kunnen nemen over het onderwijs voor Desta en David volgend schooljaar (lijkt nog ver weg, maar daar zijn we nu al mee bezig).

**We wensen u
een gezegend
kerstfeest
en een
voorspoedig
2011.**

Kerst compleet

Met Joël en Jesse in Nederland gaat het vrij goed. Voor ons allemaal kost het wat tijd om te wennen aan de nieuwe situatie. We hebben heel regelmatig contact met de jongens in Nederland. Joël is druk met zijn studie Informatica en hij bereidt zich voor op een stage begin volgend jaar. Jesse zit in 5havo en is daar druk mee. We zijn heel blij dat Joël en Jesse half december naar Oeganda kunnen komen. We hopen dan als compleet gezin kerst te vieren! Ze gaan op oudjaarsdag weer terug naar Nederland.

Adressen

Postadres:

Familie Haasnoot, Kampala,
Oeganda

E-mailadressen:

Website & foto's:

www.jaap-haasnoot.nl

Van de thuisfrontcommissie

In deze eerste nieuwsbrief willen wij, van de thuisfrontcommissie (TFC), ons graag aan u voorstellen. 'Wij', dat zijn Willemijn Brink, Cock Mudde en Erna van den Brink. Als onze taken binnen de TFC zien wij het regelen van praktische zaken, het doorgeven van informatie, communicatie, aandacht voor morele ondersteuning, het stimuleren van gebed en in de nabije toekomst wellicht ook

fondsenwerving, waarover in een volgende nieuwsbrief meer informatie.

We willen u vragen aan Jaap, Mirjam, Desta en David en ook aan Joel en Jesse in Nederland te denken in uw meelevens en gebed.